RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

14. december 2000 *

I sag T-105/99,

Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE), Paris, ved advokat F. Herbert og advokat F. Renard, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat K. Manhaeve, 56-58, rue Charles Martel,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent P. Oliver og K. Simonsson, Kommissionens Juridiske Tjeneste, samt W. Neirinck, der er udstationeret som national ekspert ved samme tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning, som er indeholdt i skrivelsen af 15. februar 1999, hvorved der over for sagsøgeren blev foretaget en modregning af deres gensidige krav,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne R.M. Moura Ramos og P. Mengozzi,

justitssekretær: fuldmægtig G. Herzig,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 11. maj 2000,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

1 Den 11. februar 1994 og den 25. april 1995 indgik Conseil des communes et régions d'Europe (europæiske kommuners og regioners råd, herefter »CCRE«), en fransk sammenslutning af nationale sammenslutninger af lokale og regionale

myndigheder i Europa, sammenslutningen Agence pour les réseaux transméditerranéens (agenturet for transmediterrane netværk, herefter »ARTM«) og den franske sammenslutning Cités unies développement (herefter »CUD«) tre kontrakter om teknisk bistand med Kommissionen.

2 Disse kontrakter vedrørte to programmer for regionalt samarbejde, som var vedtaget i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1763/92 af 29. juni 1992 om finansielt samarbejde af interesse for alle tredjelande i Middelhavsområdet (EFT L 181, s. 5), benævnt MED-URBS og MED-URBS MIGRATION (herefter »MED-URBS-kontrakterne«). Ifølge artikel 8 i disse kontrakter er disse omfattet af belgisk ret, og der er ligeledes indsat en værnetingsklausul til fordel for de civile retter i Bruxelles for det tilfælde, at det ikke lykkes at bilægge en eventuel tvist mellem parterne i mindelighed.

3 Efter at have kontrolleret CCRE's regnskaber konkluderede Kommissionen, at der skulle opkræves et beløb på 195 991 ECU fra CCRE i henhold til MED-URBS-kontrakterne. Den udarbejdede derfor den 30. januar 1997 debetnota nr. 97002489N for dette beløb og afkrævede CCRE betaling ved skrivelse af 7. februar 1997.

4 I denne skrivelse, som først nåede frem til sagsøgeren den 23. februar 1997, påberåbte Kommissionen sig generelt manglende overholdelse af de kontraktlige bestemmelser som begrundelse for betalingskravet.

5 På CCRE's anmodning præciserede Kommissionen i en skrivelse af 25. juli 1997, at budgetterne i forbindelse med hver kontrakt ikke var blevet overholdt, da der var blevet afholdt udgifter, som overskred de budgetmæssige grænser uden forudgående skriftlig tilladelse fra Kommissionen.

6 Sagsøgeren bestred i flere skrivelser samt under flere samtaler, at Kommissionens opfattelse var berettiget, og nægtede at betale det krævede beløb.

7 Ved anbefalet skrivelse af 19. november 1998 opfordrede Kommissionen CCRE til at betale det pågældende beløb inden for 15 dage fra modtagelsen af den nævnte skrivelse.

8 Ved skrivelse af 3. december 1998 fremsatte Kommissionen påkrav over for CCRE om betaling af beløbet på 195 991 ECU og henviste til, at beløbet kunne inddrives »ved modregning i de beløb [der skal betales til CCRE] som EF-bidrag, eller ved ethvert andet retsmiddel, såvel med hensyn til hovedstolen som renterne«.

9 Som svar på denne skrivelse bestred CCRE i sin skrivelse af 18. december 1998, at organisationens angivelige gæld var klar og protesterede mod modregningen.

10 Ved skrivelse af 15. februar 1999 meddelte Kommissionen CCRE, at »den pågældende fordring [opfyldte] kravene om sikkerhed, om klarhed og om, at den er forfalden, således at der kan foretages modregning«. Den underrettede desuden sagsøgeren om sin beslutning (herefter den »omtvistede beslutning« eller den »anfægtede beslutning«) om at »inddrive beløbet på 195 991,00 EUR ved modregning i de beløb..., der skal betales i EF-bidrag« for visse aktioner (herefter de »omtvistede aktioner«). Den tilføjede dernæst: »Betalingerne... anses for at

være modtaget af CCRE med de forpligtelser, som følger deraf, hvad enten betalingerne udgør et forskud, et aconto-beløb eller endelig betaling.«

11 CCRE anlagde sag ved Tribunal de première instance de Bruxelles i overensstemmelse med værnetingsaftalen i MED-URBS-kontrakterne, hvorunder rådet bestred rigtigheden af Kommissionens angivelige fordring i henhold til de nævnte kontrakter og gjorde gældende, at betingelserne i belgisk ret for at bringe kontraktlige forpligtelser til ophør ved modregning ikke var opfyldt.

Retsforhandlinger og parternes påstande

12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. april 1999 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet af indlede den mundtlige forhandling.

14 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet, som blev afholdt den 11. maj 2000.

15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning i dens debetnota nr. 97002489N af 15. februar 1999 om ikke at udbetale sagsøgeren følgende beløb (herefter de »omtvistede beløb«) annulleres:

— 39 447,39 EUR, »regionale seminarer i de zoner, der omfattes af mål nr. 2 (GD XVI)«

— 50 000,00 EUR, »støtteprogram 1998 (generalsekretariat)«

— 82 800,00 EUR, »erklæring B4-3040/98/208/jnb/d3 (GD XI)«, og

— 23 743,61 EUR, »aftale SOC 98 101185 05D05 (GD V)« (af en samlet sum på 31 405,08 EUR).

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

17 Kommissionen har rejst en formalitetsindsigelse og gjort gældende, at sagen ifølge stævningen drejer sig om »Kommissionens beslutning... i debetnota nr. 97002489N af 15. februar 1999«, skønt denne i virkeligheden er dateret den 30. januar 1997. Sagsøgeren har således begået en åbenbar fejl og anlagt sag efter udløbet af fristen i EF-traktatens artikel 173, stk. 5 (nu artikel 230, stk. 5, EF).

18 Kommissionen har fremhævet, at sagsøgeren har ændret sin påstand i replikken, således at den nu drejer sig om »Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning i skrivelsen af 15. februar 1999, som henviser til debetnota nr. 97002489N«.

19 Kommissionen har anført, at hvis søgsmålet havde været formuleret således i stævningen, ville den aldrig have bestridt, at det kunne antages til realitetsbehandling. Den bestrider, at sagsøgeren i replikken kan ændre den oprindelige formulering af sin påstand.

20 Sagsøgeren har anført, at denne sag angår annullation af Kommissionens beslutning om at anvende debetnota nr. 97002489N som betalingsmåde for EF-bidrag, som tilkommer sagsøgeren, i form af modregning.

21 Denne beslutning fremgår af skrivelsen af 15. februar 1999, som sagsøgeren modtog den 23. februar 1999. Den indebærer retsvirkninger, som indiskutabelt påvirker sagsøgerens interesser som kreditor for EF-bidrag, og er således en akt, der indeholder et klagepunkt.

22 Da stævningen er indleveret til Rettens Justitskontor den 28. april 1999, er fristen i traktatens artikel 173, stk. 5, ifølge sagsøgeren overholdt. Følgelig kan sagen antages til realitetsbehandling.

Rettens bemærkninger

23 Det bemærkes, at det klart fremgår af stævningen, at søgsmålet vedrører Kommissionens beslutning som anført i skrivelsen af 15. februar 1999 om at foretage modregning. Følgelig må søgsmålet admitteres som anlagt inden for den i traktatens artikel 173, stk. 5, fastsatte frist.

Realiteten

24 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren påberåbt sig fire anbringender, nemlig manglende hjemmel for den anfægtede beslutning, tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og tilsidesættelse af begrundelsespligten i EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF). Under de foreliggende omstændigheder må behandlingen af det første anbringende gives fortrin.

Parternes argumenter

25 Sagsøgeren har gjort gældende, at retsreglerne vedrørende de rettigheder og pligter, der gælder for henholdsvis Kommissionen og modtagere af EF-tilskud, fastsættes ved bestemmelserne i aftalen eller i de pågældende dokumenter om ydelse af tilskuddet samt i givet fald ved de hertil knyttede almindelige betingelser.

26 I dette tilfælde er der ingen klausul i disse bestemmelser, som giver Kommissionen mulighed for at foretage modregning mellem gæld, som påhviler den i form af disse EF-bidrag, og et angiveligt krav over for CCRE som led i et andet retsforhold.

27 Sagsøgeren har anført, at kravet og de pågældende gældsposter dels postuleres og skyldes på forskelligt grundlag, idet det førstnævnte har kontraktligt grundlag, mens de sidstnævnte hviler på lovbestemte forpligtelser, dels henhører under to forskellige retsordener, her belgisk ret og fællesskabsretten. I øvrigt henhører de pågældende kontrakter og bidrag under forskellige tjenestegrene i Kommissionen.

28 Sagsøgeren har anført, at i nogle medlemsstaters forvaltningsret, navnlig fransk og belgisk forvaltningsret, er det ikke tilladt for forvaltningen at foretage modregning mellem gæld og krav, der vedrører forskellige tjenestegrene og/eller er omfattet af en anden retsorden.

29 Desuden kan Kommissionen ifølge sagsøgeren ikke foretage modregning under henvisning til, at der er tale om et almindeligt fællesskabsretligt princip. Fællesskabsrettens almindelige principper, som kan anvendes under alle omstændigheder, har nemlig til formål at undgå en retsnægtelse (Domstolens dom af 12.7.1957, forenede sager 7/56 og 3/57-7/57, Algera m.fl. mod Den Fælles Forsamling for EKSF, Sml. 1954-1964, s. 45, org. ref.: Rec. s. 81), at præcisere et ikke defineret fællesskabsretligt begreb, som påberåbes under en retssag, at underbygge den fortolkning af en fællesskabsretsnorm, der er mest i overensstemmelse med traktatens ånd, eller at begrænse institutionernes og medlemsstaternes skøn.

30 Modregning har intet af de nævnte formål, men har tværtimod til formål helt ulovligt at udvide Kommissionens beføjelse til at nægte betaling af beløb, der ubestrideligt skal betales. Kommissionen har ifølge sagsøgeren således unddraget den fordring, den påberåber sig, fra en prøvelse ved en medlemsstats domstole, som er kompetente på grund af værnetingsklausuler, der er fastsat ved fælles aftale mellem parterne.

31 Det fremgår af retspraksis, at modregning blot er en særlig »mekanisme« til at bringe gensidige forpligtelser til ophør, som kun finder anvendelse, når ganske bestemte betingelser er opfyldt.

32 Sagsøgeren har fremhævet, at det først er i dom af 19. maj 1998 i sag C-132/95 (Jensen og Korn- og Foderstofkompagniet A/S, Sml. I, s. 2975, herefter »Jensen-dommen«), at Domstolen har henvist til muligheden for modregning mellem forpligtelser, der er omfattet af to forskellige retsordener. I denne dom har Domstolen fastslået, at når der er tale om to retsordener, hvoraf den ene ikke

indeholder nogen relevant bestemmelse om modregning, kan bestemmelserne i den anden retsorden under alle omstændigheder anvendes.

33 I henhold til dette princip må det i dette tilfælde ifølge sagsøgeren undersøges, om betingelserne for at foretage modregning i henhold til belgisk ret er opfyldt, da det er denne ret, som gælder for de kontrakter, hvoraf Kommissionens angivelige fordring følger.

34 Efter belgisk ret kan parterne i en kontrakt kun foretage modregning mellem to gensidige forpligtelser, såfremt de pågældende fordringer er sikre, klare og forfaldne. Ingen af de tre former for modregning — lovbestemt, efter en retsafgørelse eller ifølge aftale — kan anvendes automatisk blot på den ene af parternes initiativ, uden at strenge betingelser er opfyldt.

35 I dette tilfælde er den fordring, som Kommissionen påberåber sig i forbindelse af opfyldelsen af MED-URBS-kontrakterne, ikke sikker, fordi den bestrides af sagsøgeren, der i dette øjemed har anlagt sag ved Tribunal de première instance de Bruxelles.

36 Den eneste anden retsorden, der har tilknytning til det foreliggende tilfælde, er fransk ret på grund af CCRE's hjemsteds beliggenhed. Fransk ret indeholder imidlertid de samme betingelser for at benytte fremgangsmåden med modregning som belgisk ret.

37 Det følger heraf, at selv hvis det antages, at modregning kan foretages ifølge fællesskabsretten for at bringe to forpligtelser til ophør, som er omfattet af to forskellige retsordener, er betingelserne for at foretage modregning under alle omstændigheder ikke opfyldt.

38 Under retsmødet har CCRE tilføjet, at som svar på rådets skrivelse af 22. januar 1999 — hvori det havde gjort Kommissionen opmærksom på de problemer, som forsinkelsen med udbetalingen af EF-midler medførte for den rette udførelse af de omtvistede aktioner — havde Kommissionen blot anerkendt modtagelsen af dette brev i en skrivelse af 3. februar 1999.

39 Kommissionen gør gældende, at retten til at foretage modregning er et almindeligt fællesskabsretligt princip, som gælder selv i mangel af en udtrykkelig bestemmelse.

40 Sondringen mellem »mekanisme« og »princip« er rent semantisk. Selv hvis modregning anses for en mekanisme eller en betalingsmåde, er retten til at foretage modregning et almindeligt fællesskabsretligt princip.

41 Til støtte for denne opfattelse har Kommissionen henvist til tre domme, som Domstolen har afsagt vedrørende modregning. I dommen af 1. marts 1983 i sagen DEKA mod EØF (sag 250/78, Sml. s. 421, præmis 13) har Domstolen fastslået, at fællesskabslovgivningen kan »give hjemmel for gensidige, endog konnekse fordringer i forholdet mellem myndighederne og de erhvervsdrivende, og sådanne fordringer er egnet til modregning«. Retten til at foretage modregning består altså i fællesskabsretten, selv uden en udtrykkelig bestemmelse.

42 Kommissionen har bestridt sagsøgerens fortolkning af dommen i sagen DEKA mod Kommissionen, hvorefter denne dom i virkeligheden er en anvendelse af princippet om, at svigagtige handlinger fra debitorers side ikke kan gøres gældende mod kreditorerne. Den har anført, at det ikke var overdragelsen af kravet, der var svigagtigt, men forsøget på at undgå modregning.

43 Den har også henvist til Domstolens dom af 15. oktober 1985 i Continental Irish Meat-sagen (sag 125/84, Sml. s. 3441), hvori det ligeledes blev godkendt, at den pågældende nationale myndighed foretog modregning.

44 Den har endelig henvist til bemærkningen i Jensen-dommen (præmis 54), hvorefter »fællesskabsretten ikke er til hinder for, at en medlemsstat foretager modregning i et beløb, der tilkommer en støttemodtager i henhold til en EF-retsakt, med tilgodehavender, der tilkommer denne medlemsstat«, og har henvist til, at generaladvokat Fennelly i sit forslag til afgørelse (Sml. 1998 I, på s. 2977, punkt 39), har bemærket følgende:

»Tvangsfuldbyrdelse inden den faktiske udbetaling af et beløb adskiller sig — under synsvinklen graden af støttemodtagerens frie rådighed over sin formue — kun lidt fra enhver form for inddrivelse på et tidspunkt, som ligger efter udbetalingen.«

45 Det følger ligeledes af generaladvokat Mancini's og generaladvokat Fennelly's forslag til afgørelse i forbindelse med dommen i sagen DEKA mod Kommissionen (Sml. 1983, på s. 433), Continental Irish Meat-sagen (Sml. 1985, på s. 3442) og i Jensen-sagen, at modregning er en helt almindelig betalingsmåde, da den part, over for hvem der skal modregnes, altid har mulighed for at anfægte den for den kompetente domstol.

46 En blot og bar afvisning af, at en kreditor, der står over for en modvillig debitor, har ret til modregning, ville berøve ham muligheden for en hurtig og effektiv inddrivelse af sin fordring, hvilket åbenbart ville være i strid med sund fornuft og med princippet om procesøkonomi.

47 Kommissionen har anført, at man i fællesskabsretsordenen bør lade sig inspirere af medlemsstaternes retsordener med hensyn til fastlæggelsen af betingelserne for at foretage modregning. Herved er det hensigtsmæssigt »at foretage en vurdering

med særlig hensyntagen til de specielle traktatmål og særegenhederne i fællesskabsstrukturen« (generaladvokat Roemer's forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens dom af 2.12.1971, sag 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt mod Rådet, Sml. s. 275, på s. 283, org. ref. Rec.: s. 975, på s. 987).

48 På grundlag af en retssammenlignende undersøgelse af seks medlemsstaters ret og den ovennævnte retspraksis har Kommissionen anført, at betingelserne for at foretage modregning er følgende: Begge fordringer skal som genstand have et pengebeløb eller en vis mængde fungible ting af samme art, de skal endvidere være klare, og de skal være forfaldne. I dette tilfælde er disse tre betingelser ifølge Kommissionen opfyldt, da begge fordringer er pengefordringer, da hver fordrings størrelse er opgjort, og da begge beløb er forfaldne, idet de skulle betales på tidspunktet for modregningen.

49 Selv om nogle nationale retsordener derudover kræver, at der ikke må være vægtige indsigelser mod fordringen, har Kommissionen anført, at dette krav ikke er helt i overensstemmelse med fællesskabsrettens særegenheder, da det nødsager en part til at betale den anden part det, som han skylder ham, og dernæst indbringe sagen for den kompetente domstol for at inddrive sin fordring.

50 Kommissionen har tilføjet, at den omstændighed, at de pågældende kontrakter og bidrag vedrører forskellige tjenestegrene under den samme institution, er uden betydning, da disse tjenestegrene ikke er selvstændige enheder, idet alle retsakter besluttes eller tiltrædes af Kommissionen og ikke af generaldirektoraterne.

51 Kommissionen er af den opfattelse, at såfremt det tillægges betydning, at de to pågældende fordringer henhører under forskellige retsordener, vil det have til følge, at modregningens tilsigtede virkning afsvækkes.

52 Kommissionen har fremhævet, at der ligeledes kan foretages modregning over for den.

53 Under retsmødet har Kommissionen endvidere gjort gældende, at dens opfattelse i denne sag er den eneste, hvorved traktatens tilsigtede virkning med hensyn til budgettets gennemførelse i overensstemmelse med princippet om en forsvarlig økonomisk forvaltning tages i betragtning.

Rettens bemærkninger

54 Det bemærkes dels, at nærværende sag drejer sig om annullation af Kommissionens beslutning i dens skrivelse af 15. februar 1999 om at foretage tvungen modregning over for sagsøgeren i parternes gensidige fordringer, og dels, at parterne har givet Bruxelles' civile retter kompetence til at påkende tvister, der opstår med hensyn til MED-URBS-kontrakterne. Retten skal således kun tage stilling til lovligheden af den nævnte beslutning med hensyn til dens virkninger for den manglende faktiske betaling af de omtvistede beløb til sagsøgeren.

55 Det bemærkes dernæst, at fællesskabsretten på sit nuværende udviklingstrin ikke indeholder udtrykkelige regler om Kommissionens ret som institution, der er ansvarlig for at gennemføre Fællesskabets budget i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 205 (nu artikel 274 EF), til at foretage tvungen modregning over for enheder, der har fordringer på fællesskabsmidler, men som ligeledes er debitorer for beløb, der har fællesskabsoprindelse.

56 Modregning med hensyn til fællesskabsmidler er imidlertid et retligt instrument, hvis anvendelse Domstolen har anset for at være i overensstemmelse med fællesskabsretten i de nævnte domme i sagerne DEKA mod Kommissionen, i Continental Irish Meat-ssagen og i Jensen-sagen.

57 Domstolens nævnte retspraksis indeholder imidlertid ikke alle de elementer, der er nødvendige for at afgøre nærværende sag.

58 I øvrigt bemærkes, at det ville være at foretrække, at de problemer, som opstår ved modregning, løses ved almindelige bestemmelser fastsat af lovgiver og ikke ved individuelle afgørelser truffet af Fællesskabets retsinstanser i sager, som indbringes for dem.

59 I mangel af udtrykkelige bestemmelser på området må der ved afgørelsen af, om den anfægtede beslutning har hjemmel, henvises til de gældende fællesskabsbestemmelser om Kommissionens virksomhed og til den nævnte retspraksis. I denne sammenhæng er det navnlig princippet om fællesskabsrettens virkning, som denne retspraksis henviser til (Jensen-dommen, præmis 54 og 67), og princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning, der må tages i betragtning.

60 Princippet om fællesskabsrettens virkning indebærer, at Fællesskabets midler skal stilles til rådighed og anvendes i overensstemmelse med deres bestemmelse.

61 Følgelig var Kommissionen i dette tilfælde, før den foretog modregning, forpligtet til at undersøge, om det på trods af denne modregning fortsat var sikkert, at de pågældende midler blev brugt til de fastsatte formål, og at de foranstaltninger, der havde berettiget tildelingen af de omtvistede beløb, blev udført.

62 I denne forbindelse bemærkes, at modregning er en måde, hvorpå to gensidige forpligtelser kan bringes til ophør. I nærværende sag har modregningen ifølge Kommissionen bragt den fordring til ophør, som den hævder at have på CCRE vedrørende MED-URBS-kontrakterne, samt, i hvert fald delvis, CCRE's fordring over for Kommissionen på de EF-bidrag, der skulle udbetales til CCRE som led i de omtvistede aktioner. Det bemærkes endvidere, at Kommissionen i skrivelsen af 15. februar 1999 præciserede, at de betalinger, der skete ved hjælp af modregningen, skulle anses for »at være modtaget af CCRE med de forpligtelser, som følger deraf«. Kommissionen har herved givet udtryk for sit krav om, at sagsøgeren skal opfylde sin forpligtelse til at gennemføre de omtvistede aktioner.

63 Imidlertid bemærkes, at når der ikke er foretaget faktisk udbetaling af de beløb, der var bestemt til opfyldelse af den sidstnævnte forpligtelse, er det klart, at disse beløb ikke er blevet anvendt i overensstemmelse med deres bestemmelse, og at der således var risiko for, at de omtvistede aktioner ikke blev gennemført, hvilket er i strid med hensynet til fællesskabsrettens virkning, nærmere bestemt den tilsigtede virkning af beslutningerne om tildeling af de omtvistede beløb.

64 Kommissionens synspunkt forudsatte, at CCRE stadig havde de beløb til rådighed, som var tildelt i henhold til MED-URBS-kontrakterne, og som Kommissionen gjorde krav på, og at CCRE, når modregningen var foretaget, ville kunne anvende disse midler til at gennemføre de omtvistede aktioner.

65 Hvis CCRE imidlertid ikke længere havde de nævnte midler til rådighed, kunne det naturligvis ikke længere finansiere gennemførelsen af de omtvistede aktioner.

66 Den omtvistede beslutning har således bevirket, at problemet med inddrivelsen af Kommissionens angivelige fordring som led i opfyldelsen af MED-URBS-kontrakterne er blevet overført på gennemførelsen af de omtvistede aktioner, som svarer til en fællesskabsinteresse, der nu er truet som følge af modregningen.

67 De omtvistede beløb var imidlertid ikke bestemt til at betale CCRE's gæld, men til at gennemføre de aktioner, som de var afsat til. Det må i denne forbindelse fremhæves, at i denne sag, i modsætning til den sag, der gav anledning til Jensen-dommen (præmis 38 og 59), hvor den pågældende forordning havde til formål at sikre landmænd en vis indtægt, kunne de omtvistede beløb kun anvendes til gennemførelse af de aktioner, som disse beløb var bestemt for.

68 Det må i denne forbindelse antages, at Kommissionen, på trods af de erklæringer, som dens repræsentant har fremsat under retsmødet, ikke har været i stand til at bevise, at den, før den foretog modregningen, i det mindste havde undersøgt, hvilken risiko den manglende faktiske udbetaling af de omtvistede beløb til sagsøgeren indebar for gennemførelsen af de tilsvarende aktioner.

69 Med hensyn til princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning, som Kommissionen ifølge traktatens artikel 205 skal gennemføre Fællesskabets budget i overensstemmelse med, bekræfter dets anvendelse på det foreliggende tilfælde dette resultat.

70 Hvad nemlig angår inddrivelsen af den gæld, som sagsøgeren havde til Kommissionen, bemærkes, at da CCRE ikke er insolvent, havde denne institution kunnet kræve betaling deraf ved den kompetente belgiske domstol.

71 Desuden bemærkes, at såfremt Kommissionen nærede tvivl med hensyn til CCRE's forvaltning af fællesskabsmidlerne, kunne den, for at sikre, at de omtvistede beløb blev anvendt korrekt, have overvejet som præventiv foranstaltning at suspendere udbetalingen af disse beløb til denne sammenslutning, således som den har gjort med andre midler, som ligeledes skulle betales til denne.

72 På denne måde kunne Kommissionen dels have opnået inddrivelse af gælden vedrørende MED-URBS-kontrakterne, og dels have sikret sig, at de omtvistede beløb, såfremt de blev udbetalt til CCRE, faktisk blev anvendt til gennemførelse af de omtvistede aktioner.

73 Endelig bemærkes, at princippet om en forsvarlig økonomisk forvaltning ikke må reduceres til en rent regnskabsmæssig definition, hvorefter det væsentlige er den blotte mulighed for at anse en gæld for formelt at være betalt. Efter en korrekt fortolkning af dette princip skal der tværtimod tillige tages hensyn til de praktiske følger af økonomiske forvaltningshandlinger, der bl.a. hviler på princippet om fællesskabsrettens virkning.

74 Det følger af det foregående, at Kommissionen ikke var berettiget til at træffe den anfægtede beslutning uden først at sikre sig, at den ikke medførte en risiko med hensyn til de pågældende midlers anvendelse til de formål, som de var bestemt til, og med hensyn til gennemførelsen af de omtvistede aktioner, når den kunne have handlet anderledes uden herved at berøre inddrivelsen af sagsøgerens angivelige gæld til Kommissionen og den rette anvendelse af de omtvistede beløb.

75 Der må følgelig gives sagsøgeren medhold i det første anbringende, og den anfægtede beslutning må derfor annulleres, uden at det er nødvendigt at behandle sagsøgerens øvrige anbringender og argumenter.

Sagens omkostninger

76 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) **Kommissionens beslutning, som er indeholdt i skrivelsen af 15. februar 1999, hvorved der over for sagsøgeren blev foretaget en modregning af parternes gensidige fordringer, annulleres.**

2) **Kommissionen betaler samtlige sagsomkostninger.**

Tiili Moura Ramos Mengozzi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. december 2000.

H. Jung

Justitssekretær

P. Mengozzi

Afdelingsformand